

МОЗАИК ИЗ ОСАМДЕСЕТИХ

ШТА НАРОД ВОЛИ

Ни забавне емисије нису што су некад биле, ни у нову годину не улази се више само с лепршавим оптимизмом. Тако је прво јануарско *Недељно иредвечерје* ТВ Загреб почело за скромним столом на коме су били крух, шпек и лук, а многобројни уметници и остали упитани шта очекују од 1982. као да су послушали поруку Славка Шајбера, члана ЦК КПЈ: „Југословени свих узраста, уозбиљите се!“ Па су размишљали о нашем заједништву, одговорности, продуктивности, снабдевању, здравству, корупцији, улагањима у културу и друго, кризи енергије и другог... Фадил Хацић не би био све то што јесте да у поменуто није умешао и фудбал и предстојеће светско првенство, а редитељ Ватрослав Мимица сетио се и телевизије пожелевши, како рече, не телевизију за народ већ телевизију народа.

Шта уопште народ тражи од телевизије? Писац Александар Поповић, звани Жак, мисли, рецимо, да су то Тозовац, Нада Топчагић, Алма Екмецић. Зато их је позвао као своје госте у емисију *Поново с хумористичкима* и лепо се с њима провео, чак су и заједно запевали. Забављао је и гледаоце, без сумње, одломцима из својих старих серија и породичним анегдотама у које су стали мама, тата, тетке, деца и остала његова фамилија. Жак је, дакле, помно бринуо и говорио о свом народу, правио свој програм и ту водитељка Дина Чолић није могла ништа.

Ова емисија остаће упамћена и по томе што је у њој Алма Екмецић отишла и корак даље од својих колегиница. Оне су се досад пред камерама само разголићивале. Алма је и легла (буквално). На опште увесељавање камермана који се нису могли уздржати од аплауза. Још један доказ о томе шта воли радни народ.

(15. ЈАНУАР 1982)

ДО ГОЛЕ КОЖЕ

Још траје ехо полемика које је изазвало ТВ приказивање домаћег филма „Квар“ због тзв. „слободних сцена“, а телевизија је предочила гледалишту панораму оваквих призора из сексуалног живота, и то опет на примерима из најновијих домаћих филмова. Било је то у емисији *Свлачење* документарне серије *Она* где је разговор у студију илустрован сценама у којима се, догме, није стало и остало само на свлачењу већ се лепо видело и оно што обично долази после (а може и пре).

Сценариста и водитељ Неда Тодоровић желела је разговор о жени која се на филму узима само као секс-симбол, као биће које има шта да покаже, али не и да каже. Покриће за поменућу тезу потражено је у поменутим сценама које су, овако издвојене па спојене, предочиле заиста поприличну гомилу голих тела и целу серију „смешних покрета“.

Били су то, ипак, цитати ван контекста. Јер сви присутни људи филма, режисери Лордан Зафрановић, Емир Кустурица, Миша Радивојевић, глумице Љиљана Благојевић и Горица Поповић, били су уверени да су такви детаљи у делима из којих су узети сасвим драматуршки оправдани, па и неопходни. Тврдили су да жену и женске ликове не потцењују, па чак и то да жене горе пролазе у филмовима жена режисера. Прва истинска варница креснула је кад је Зафрановић поменуо да су све његове колегинице некако мушкобањасте јер је филмска режија суров, мушки посао. Ту је тек могао да почне прави разговор у једној оваквој емисији, замишљеној да се бави „женским питањем“, али ту је, нажалост, предвиђено време емисије истекло.

Остаје да се сачека хоће ли и на ову емисију гледаоци реаговати и да ли ће се јавити родитељи забринути за морални одгој своје деце (пазите, било је ударно време, после другог *Дневника*). Нама се чини да би ТВ програм из те исте среде родитеље могао да баци у много веће бриге: деца и омладина ће се, наиме, са сексом и сами сналазити, али како их убедити да добро уче? Јер у новој *Причи из мајсторске радионице* видело се како ауто-механичар Живота лепо и весело живи, дружи се са „финим светом“, добро зарађује и усавршава се у „уметности глумарења“... а нешто касније у *Култури данас* ауторитативно је речено (Милан Драговић, председник Извршног већа Србије) да се неквалификовани радници много лакше запошљавају од висококвалификованих. Па сад, хајд' у школу! (15. ЈАНУАР 1982)

АСТА ЛА ВИСТА!

А шта ви мислите, јесмо ли добро прошли? Ово са Шпанијом, Северном Ирском и Хондурасом...

Како ли ће тек бити у јуну кад „плати“ с њима заиграју, ако је већ само жребање створило праву фудбалску еуфорију?! Младен Делић директно се јавља из Мадрида, Владан Стојаковић у нашем студију коментарише ко с ким кад и како, у *Дневнику* који минут касније Милојко Панчић раздрагано довикује Драгану Никитовићу „Аста ла виста!“, грозница ове суботње вечери наставља се и у недељној емисији *Претешно ведро* где је селектор наше репрезентације главни гост. Ако се Миљанић с противницима буде носио као с Минимаксом – биће одлично.

Уосталом, нисмо ми једини. Извлачење парова за Светско првенство у Шпанији гледало је, кажу, у директном преносу милијарду људи. Уз све што јесте, спорт се увек потврђује и као једна од најтелевизијских ствари на свету.

(19. ЈАНУАР 1982)

ПЕТАК – ИЗУЗЕТАК

То што *Кино-око* припрема Редакција за културу ТВ Београд само је један од доказа колико се у њој култура широко и слободно схвата. Тако се у њеном најамбициознијем програму, мозаику *Петком у 22*, нађе места и за циркус, кафану, шансоњере, панкере, београдске графите...

Они које је уредница Зора Кораћ припустила у емисију имају, захваљујући њој и маштовитом редитељу Станку Црнобрњи, обиље могућности за своје афинитете. Драгош Калаић ћаска и пијуцка с пријатељицама, медитира и кад му се хоће из чиста мира излази из кадра. Дуња Блажевић најчешће одлази у галерију Студентског културног центра, у којој је и сама радила, и од ликовне уметности уводи у емисију оно што вероватно сама највише воли и цени – концептуалисте и представнике нових тенденција. Александар Мандић свраћа с камером у омиљени „Орач“ у коме се сви добро слажу и у коме су сви веома задовољни (гости ростиљем и услугом, особље платама и колегама). Ако ништа друго, овим је Мандић проширио листу примера за хвалоспеве о култури рада, на којој се досад налазила једино пиротска конфекција „Први мај“.

У *Петком у 22* најваљаније је то што се заборављају конвенције и шаблони, што се проба све и свашта: базен и лабудови као декор за рубрику „Полемика“ (нажалост, више је нема; зашто, да се нису нешто уплашили), премијере страних музичких хитова (мале школе за популарни домаћи курс „Визуелизација музике“), облози вруће – хладно (озбиљан прилог о озбиљној теми, па сатирични коментар тандема Црнчевић – Радмиловић).

Петак је привлачан баш зато што покушава да буде нешто друго на овој нашој телевизији таквој каква јесте.

(2. ФЕБРУАР 1982)

ИСТОЧНА ПРОДУКЦИЈА

Није упутно, пре свега јер није лако, давати дефиниције о духовном и моралном лику једног народа. Зато они што брину о стању свести и стању духа, о идејном нивоу и важећој скали вредности једне нације, пажљиво читају књиге и часописе, помно прате савремено уметничко стваралаштво. Гледају ли телевизију?

Једна слика о свему томе, упечатљива у својој поразности, изронила је из *Хити њараге* којом је продефиловао „цвет србијанске новокомпоноване музике“. Идоли масовне културе, даје с Мораве и шумадијске лепотице, певали су плачно или враголасто о љубави из пуног гласа, у стилу који у стручним музичким круговима већ има своје име: „источна продукција“ (мисли се на стил хит мејкера и певачких звезда „Диско-са“ и ППП РТБ).

Све је ту било парадигма малограђанског (не)укуса: музика, текстови, изглед, одећа извођача (питање је шта уопште у оваквим музичким ревијама може и треба да ради костимограф потписан на шпици). Питање је такође може ли овакав музичко-визуелни кич нечим да се бар мало оплемени, али изгледа да то нико и не покушава. И најпримитивнији рекламни спотови, и најсмуканије параде врше посао – додатно популаришу оне за чији бизнис ионако влада огромна конјунтура. (18. ФЕБРУАР 1982)

КЛИЗАЊЕ ПО КЛАВИРУ

Озбиљна музика, углавном њени нешто популарнији комади, добила је ударно време на телевизији захваљујући циклусу *Музика у осам*. Судаћи по последњој емисији, у питању је извештан неспоразум, а водитељи као да упорно куцају на отворена, или погрешна врата. Прво, непотребно нас убеђују како редитељи имају право да музику „визуелизују“ (нови термин који ваљда подразумева виши степен од илустровања). Али, зар нас још у школи, свакако помало упрошћено, нису учили да музику слушамо тако што ћемо настојати да нам она изазове неке слике, па тек онда осећања, расположења и асоцијације. Када је већ тако, онда заиста свако има право да му се уз музику привиђају најразличитије ствари. За оне конвенционалније биће то и даље балет и уопште свака врста плеса. За оне са слободнијом маштом, какви су чувени Борис и Туцко (аутори *Рокенролера* и пионири домаће „нове визуелизације“) може то да буде и дување балона уз музику Албинонија или клизање по клавиру једне кристалне чаше уз Шопенову етиду. Важно је само да на конвенцију спајања два уметничка медија – аудитивног и визуелног – пристајемо. Све остало тада је дозвољено. (9. МАРТ 1982)

БАР ЈЕДАН ПОЕН

Да је током године обрачун с контрареволуцијом на Косову освојио бар један значајан поен, и то у информисању, показало се управо 11. марта, када су националисти и иредентисти новим нередима покушали да обележе неславну годишњицу првих демонстрација. Наиме, телевизија је исте вечери у информативним емисијама, као и у ванредном прилогу у магазину *Монитор*, дала исцрпне информације о догађајима, савесни дописник из Приштине, Милош Марковић, осетио је обавезу да гледаоцима напомене како је филмски део извештаја изостао јер је телевизијска екипа била онемогућена. Уз касније вести виђени су ипак неки кадрови са улица Приштине. Таквим се обавештавањем јавности даје нада да убудуће неће бити лишавана основних сазнања о збивањима која могу бити од судбоносне важности.

(16. МАРТ 1982)

ГЛАСИНЕ У ТАМИ

Која сте група?

Да ли вас је „редукција електричне енергије“ лишила (уз остало) ТВ емисије *Кажњавање џамом* или филма „Пуцањ у таму“? Нажалост, више се не може бирати, па се у општој оскудици гледа до краја и таква „крими-лимунада“ као што је поменути филм, пун сметењачких ломатања инспектора Питера Селерса и трептања и врцања собарице Елке Зомер. По систему: дај шта даш!

Не због охрабрења да ће ускоро бити боље – јер неће – требало је ипак гледати *Поройу* о проблемима са струјом. Потврдило се да не важи оно „ништа нас не може изненадити“. Стручњаци су убедљиво доказивали да несташица струје није ни изненадна ни случајна, да се све могло претпоставити, да је, речју, још раније било јасно шта нас чека. Ко је могао и морао на време да нас на то упозори друга је прича (која се обично оставља за неке друге прилике). И пре *Поройе* знало се ко је кажњен тамом а ни после ње не зна се ко је кажњен због таме.

Још једна занимљивост ове емисије је блиц анализа психолога Боре Кузмановића о понашању људи у оваквим несташицама: о наивним, пуним поверења, који су сада збуњени и опрезнији од раније суздржаних и сумњичавих који су сада гневни. Образлаже психолог, затим, зашто потрошачко јавно мњење више верује гласинама него званичним информацијама: из простог разлога што су многа званична обећања (о замрзавању цена, рецимо) остала неиспуњена. Дакле, криза поверења.

БАЛКАН И ЕВРОПА

Све недоумице које је могла да изазове ТВ драма *Веџвудов њрибор за чај или оџмица Европе* разрешио је на крају сам писац Милорад Павић. Свима које је занимало просто питање фабуле – зашто је студент спремао испите заједно са студенткињом с другог факултета – дошао је директан одговор: код ње је редовно доручковао, а то му је био једини сигуран дневни оброк. За оне које је занимала симболика ликова разрешење је такође дошло на крају путем именовања два јунака: она је Европа, он је Балкан.

Госпођица Европа је, дакле, лепа, амбициозна, вредна, богата. Станује у вили, пије енглески чај, једе сендвиче, поставља рационална питања, вози суперлуксузна кола с телефоном. Момак Балкан је такође леп, али и тајанствен. Његов дом је камена изба, његов јеловник чине пасуљ, мед и ораси. Он јаше бика (наравно и Европу) и врло је склон филозофским размишљањима о животу.

Балкан и Европа су се мало дружили, мало миловали, па растали. Та, неће се ваљда поносни Балкан продати због доручка (уосталом, и Европи је било слатко, али кратко). Није једино одговорено да ли је Балкан баш заувек искористио и одбацио Европу. (26. МАРТ 1982)

КОСОВСКА РАЗМЕЂА

Као што је прошле године емисијом Александра Мандића *Сјмо минуџа о Косову* пружила прва опширнија, неопходна и драгоценa сазнања о збивањима на Косову, ТВБ је прексиноћ изврсно обавила свој професионални задатак пред јавношћу емисијом *Косовска размеђа* уредника и водитеља Војислава Миленковића, његових колега Петра Савковића, Милоша Марковића, Радована Бранкова, редитеља Божидача Калезића и целе ТВ екипе која је суделовала у овом послу. После двонедељног бодравка и рада у Покрајини, од свих њих можемо следећих дана очекивати још много аутентичних вести, запажања, разговора, прилога, коментара...

Узбуђивала је ова емисија подједнако драматиком докумената какви су горка статистика игуманије Параскеве о исељавању српских породица, случај из пограничног села у ком су Албанци заштитили свог комшију и кума Ђорђија, свадбарско весеље које у ове дане не може да прође без патриотских изјава. Узбуђивала је, такође, и искрена, људска димензија с којом су саговорници у студију пропратили све ове слике из косовске свакодневице и очигледна спремност да је протумаче и разјасне не искључиво као политичари. (16. АПРИЛ 1982)

УМЕТИ И ХТЕТИ ПИТАТИ

Светолик Митић потврдио је умешност питања, разговарања на терену, на Косову. Не одустајући од суштинских питања о тзв. политичкој диференцијацији, о стању међу студентима на Универзитету, о исељавању, али без трунке репортерске агресивности, Митић је створио пример за углед како се може отворено и коректно приступати осетљивим темама. Не занемарујући ваљаност његових коментара у овој емисији, кроз које је пружио мање познате и целовитије информације (део о великим социјалним разликама у Покрајини, о огромној суми неплаћених станарина у Приштини, о броју исељених са Косова), разговори које је водио с припадницима снага безбедности, с руководиоцима Студентског центра и са Србима и Црногорцима који на својој земљи живе у неизвесности и страху остају без сумње најбољи делови ове емисије.

Емисија *Косово, сусрећии и виђења* урађена је заједничким напором ТВ студија Београд, Нови Сад и Приштина. Прилози три репортера, та три њена дела, осећају се као посебности, не у основном, „идејном“ приступу, већ у тону, у начину обраде.

Ова емисија, иначе, није приказана у свом првобитном издању. Снимљена почетком априла, она је пред емитовање измењена и у њу су укључена нека излагања са 13. конференције СК Косова. Можда је то у неком уводу требало напоменути – јер је својевремено одлагање ове емисије објашњено подударањем с преносом једног занимљивог спортског догађаја!

Извештаји и информација с Косова нису више толика реткост, па се зато ни од ТВ емисија више не могу ни очекивати изузетнија изненађења. Узбуђења, међутим, увек може бити. Из емисије *Косово, сусрећии и виђења* њега би пре свега могли изазвати подаци о веома слабом привређивању (две трећине колектива производи мање него прошле године, расту губици, користи се свега 40-50 одсто производних капацитета) као и исповести Срба и Црногораца које показују да се њихова несигурност лако не смањује, а поверење према суседима Албанцима брзо не враћа.

(4. МАЈ 1982)

МИЛИЦИЈА ТРЕНИРА...

Једна љупка песмица о нашој милицији постаје хит баш кад служба безбедности слави свој празник. И ништа боље и симпатичније нису могли да смисле аутори *Београдске хронике* Милован Илић и Александар Мандић него да баш „Бијелим дугметом“ и композицијом „Милиција тренира строгоћу“ почну емисију у којој је гост био Стане Доланц, савезни секретар за унутрашње послове.

Полако се навикавамо: високи функционери све чешће долазе на телевизију, водитељи их питају управо оно што јавност највише занима, у студију се ствара опуштена и присна атмосфера. При том Миловану Илићу успева да буде пристојно провокативан и да саговорника прикаже и у грађанској приватности – или бар бира оне који на то пристају. Тако је разговор са Станетом Доланцом ишао од иреденте до кошарке, од дроге до рекреације... Цела емисија – фини прилог у част милиције.

Да су озбиљне ствари пријемчивије кад се у њих унесе мало игре најбоље сведоче управо издања *Београдске хронике* поменутог тандема Илић-Мандић. У такав стил обавештавања и извештавања лако се уклапају млади сарадници који као да се, радећи, и сами лепо забављају. Весна Петковић која се јавља из авиона или с бицикла, Александар Котхај који препоручује књиге трчећи или седећи на врху дрвета, слажу ведре сличице у шаролики албум главног града.

Тај град има и суморнија лица – како то показује емисија *Самоћа најушића праг* Томислава Перице, из серије *Необавезно*. У овом програму (у коме је садашњи уредник Срђан Карановић некад, као јуноша, са својом генерацијом и сам освајао телевизију) млади аутор окренуо се старој теми, усамљености у самачким хотелима, у пензионерским домовима. Више од целе ове једноставне и умешно урађене приче о „суштини проблема“ говори изјава једног домца: „Самоћа је лепа ако имате добро друштво“.

(10. МАЈ 1982)

БОЖЈА ПОМОЋ

Телевизија Београд проговорила је о себи самој, извештајем са седнице Програмског савета који је, између осталог, истакао забрињавајуће неповољно материјално стање ове куће.

Исте вечери, у редовној емисији *Претийлашта и претийлаштиници*, међу разноврсним личностима које агитују за пријављивање радио и ТВ апарата и за измиривање дуга грађана према РТВ, појавио се и један свештеник. Подсетио је ТВ паству на божју заповест да се не узима туђе. Ако је ТВБ заиста у толико тешком положају, онда нека јој је стварно бог у помоћи.

(13. ЈУН 1982)

ПРОПАГАНДНИ ТРОЛИСТ

Недовољно, авај, туриста на Јадрану! Новине и телевизија одлучише да не лажу више у име туристичких организација. А ТВ *Дневник* објасни и зашто је наша обала још полупразна: Шпанци нису дизали цене, Италијани су их снизили, а код нас је и скупље – и слабије по услузи.

Туристички центри, наравно, не смеју да губе наду. За пропаганду никад није касно. И домаћи гост је добар гост. За њега је и направљен троделни пропагандни проспект којим су се представили Београд, Дубровник и Сарајево у заједничкој забавној емисији *Скадарлија, Сипрагун, Баш-чаршија*. Свако је показао оно што сматра типичним за свој туристички „имиц“: добошаре, трубадуре, телале, старе градске песме, серенаде, севдалинке, шприцере, зубаце, кахве, уметнике-боеме, поморце-трговце, занатлије-уметнике...

У овој летњој смеши туристичке пропаганде (у којој је предњачио Дубровник јер му то вероватно највише и треба), песме, игре, поезије, разговора... није баш било много склада, а наизменично укључивање у директан пренос није ишло глатко. Техника је, изгледа, намучила режију, а режија је доводила у неприлику репортере.

Но та спољна страна и није много важна. Важни су телевизијско заједништво и нови заједнички покушаји. (20. ЈУЛ 1982)

АМЕРИЧКА ИНВАЗИЈА

То већ постаје питање националног престижа и интереса: деца ће нам ускоро сасвим заборавити Прлета и Тихог, Мију и Чкаљу, али су зато све чешће породичне опкладе о томе да ли се Меклаудова Крис пре неколико недеља појавила у епизоди *Рокфордових досијеа* или да ли се то црни капетан из *Галакџије* сада јавља у серији *Шериф Меклауд*...

Притиснути, ето, са свих страна малог екрана јунацима америчке полиције, војске, правосуђа (повремено с благим примесамa новинарства, медицине и осталих професија) – наши гледаоци постали су изврсни познаваоци сценаристичке шеме, структуре заплета, психолошког одрасца и остале грађе од које се као на текућој траци слаже ова монтажна, серијска америчка „ТВ кула“. Унапред се углавном зна шта ће ко и како: да ће покварени и зли на крају страдати, а праведни и храбри победити итд. (18. ФЕБРУАР 1983)

ЧАЈ ОД ШИПКА

Новинари ТВ Београд сасвим су се окренули оном од чега се живи: ушли су с корпом у самоуслугу да покажу вртоглав раст наших „замрзнутих“ цена.

Упитали су домаћицу четворочлане радничке породице шта кува. Интересовали се како ће синдикат, при порасту трошкова живота од 16 одсто, заштитити стандард оних најугроженијих (59 одсто запослених има доходак мањи од просечних 13.000 динара – то су углавном непо-

средни произвођачи, главни носиоци привредне стабилизације). Забележили су изјаву радника који је за 29 година стажа као помоћ добио један бесплатни одлазак у бању и мишљење да садашња економска политика води даљем социјалном раслојавању, док неопходна солидарност у виду социјалне помоћи прети уравниловком и нарушавањем система расподеле према раду.

Уопште, цела емисија *Трибина* Биљане Поповић-Милић, а не само поменути прилог „Живети данас“, била је изузетан, актуелан и ангажован журналистички документ.

Исте среде – још један упечатљив „доказ из самопослуге“ Милице Лучић-Чавић: о „новим“ производима у којима је од свега нов само нажив – и цена. Има, видело се, и „поштенијих“ произвођача који промене паковање, додају на 20 још 5 кесица чаја од шипка, а цену дуплирају.

Коме показују „шипак“ – зна се!

(15. МАЈ 1983)

ДУПЛО ГОЛО

Храброст је потребна спортистима, али и ТВ репортерима кад крену на задатак, као рецимо Горан Милић међу хомосексуалце, а Радован Бранков међу нудисте. Милић се показао храбријим – на крају занимљивог разговора са једним изузетно причљивим и отвореним њујоршким „топлим братом“, а поводом тајанствене болести „ејдс“ која обара претежно ове „неконвенционалне љубавнике“, руковао се са њим. Јесте да се зараза преноси другачијим додирима, али човек је ипак ризиковао...

Бранков је, међутим, стао на пола пута. С голишавима на Јадрану разговарао је – огрнут пешкиром. Саговорници су, наравно, били кроз голи у свим плановима – гро, „американ“, тоталу, мирно изложени погледима сходно свом убеђењу да је голотиња најприроднија ствар на свету.

И док се гледалиште спори има ли смисла да у филмовима с малог екрана севају голе стражњице и остало, овај прилог у целини иначе одличне документарне емисије *То је ѿо* показао је низом кадрова „дупло голо“, мушко и женско, у најгледаније време, пред *Дневник*. Никад се не зна откуда ће стићи истинска изненађења и продори с наше телевизије.

(26. ЈУЛ 1983)

ЦРНИ ЂОРЂИЈЕ

Други пут у неколико дана ушле су камере Телевизије Београд у импровизовани депо Историјског музеја Србије у једној пословној згради у

Немањиној улици главног града, у овај назови музеј који поседује само канцеларије и само сандуке с драгоценим предметима, документима, етнографским материјалом. Зарад снимања, под светлост рефлектора изнете су неке од тих ствари, међу њима и кудуре и доламе, заставе и пушке Карађорђеве. Црни Ђорђије! Не зна да је његов устанак назван касније „првом српском револуцијом“, али ни то да његово светло оружје чами у мраку и влази подрума, далеко од погледа потомака.

Добро је телевизијски предочити како недопустиво дуго, више од деценије, овај музеј чека прикладан простор – опасно је, међутим, показати колико је необезбеђено оволико национално (и материјално) богатство. Ако би репортаже ТВБ биле изазов за лопове – био би то најтрагичнији крај овог културног наслеђа и најциничнији ефекат оваквог новинарског ангажовања.

(27. ДЕЦЕМБАР 1983)

ОВИДИЈЕ ИЗ ГРАБА

И прву емисију новог циклуса програма из културе *Међу њим* одликује добра драматуршка замисао. Гуџевићи из села Граба код Новог Пазара, са својих седам кућа, двеста оваца, два телевизора, мудрим, полуписменим старцима и бистром, тек допола школованом децом, били су сами довољни за причу и за сведочанство о једном постојећем културном миљеу, о култури на коју аутор ових емисија Феликс Пашић увек гледа шире, готово цивилизацијски. Али оно што путем неочекиваног, контрастног, даје и нову драж и прави смисао овој емисији јесте укључивање у њу Синана Гуџевића, Грабанина који студира у Београду, објављује песничке књиге и преводи с латинског Овидијеве „Метаморфозе“. На чудан начин помешан свет голијских сељака и античких јунака, народних обичаја и врхунске уметности, горштакког певања и звука хексаметара био је необичан, али аутентичан исечак из живота.

Сниматељ Веселко Крчмар и редитељ Жарко Драгојевић искористили су чар снежних предела, сликовитост људских лица и нему речитост појединих ситуација да емисију обогате и новим значењима и лепим сликама.

(17. ЈАНУАР 1984)

АСПИРИН ЗА МИЛЕНКОВИЋА

Ако новинар ТВБ Војислав Миленковић једном реши да промени посао, најсигурније ће му бити да се уортачи са Захаром и отвори приватну кафану на Ибарској магистралу. Тада ће до миле воље моћи да ужива (и да зарађује) у „народњацима“. Као иновацију тог угоститељско-забављач-